

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

ΠΛΑΤΩΝ - ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ

Ενότητα 4η (322a-323a) - Η πολιτική αρετή, κοινό δώρο του Δία στους ανθρώπους, απαραίτητη ιδιότητα για τη συγκρότηση κοινωνιών

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΡΕΤΗ, ΚΟΙΝΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΔΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΙΔΙΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΚΟΙΝΩΝΙΩΝ - ΔΟΜΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

Το προμηθεϊκό στάδιο:

1. Οι πολιτισμικές κατακτήσεις του ανθρώπου κατά αξιολογική σειρά κατιούσας κλίμακας:

- ο βωμοί και αγάλματα θεών
- ο φωνήν και ὀνόματα
- ο οικήσεις
- ο ἐσθήτας
- ο ὑποδέσεις
- ο στρωμνὰς
- ο ἐκ γῆς τροφὰς

2. Ἀγνωστη ἡ κοινωνική συνύπαρξη
3. Ανίσχυρος ο άνθρωπος απέναντι στην απειλή των θηρίων
4. Εκδήλωση πρωτοκοινωνικῆς συμπεριφοράς στον άνθρωπο
5. Η αδικία και ο φυσικός κίνδυνος απειλούν την ύπαρξη του ανθρώπου

Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄνθρωπος θείας μετέσχε μοίρας, πρῶτον μὲν διὰ τὴν τοῦ θεοῦ συγγένειαν ζῶων μόνον θεοὺς ἐνόμισεν, καὶ ἐπεχείρει βωμούς τε ἰδρύεσθαι καὶ αγάλματα θεῶν· ἔπειτα φωνὴν καὶ ὀνόματα ταχὺ διηρθρώσατο τῇ τέχνῃ, καὶ οἰκῆσεις καὶ ἐσθήτας καὶ ὑποδέσεις καὶ στρωμνὰς καὶ τὰς ἐκ γῆς τροφὰς ἤϋρετο. Οὕτω δὴ παρεσκευασμένοι κατ' ἀρχὰς ἄνθρωποι ὥκουν σποράδην, πόλεις δὲ οὐκ ἦσαν· ἀπώλλυντο οὖν ὑπὸ τῶν θηρίων διὰ τὸ πανταχῇ αὐτῶν ἀσθενέστεροι εἶναι, καὶ ἡ δημιουργικὴ τέχνη αὐτοῖς πρὸς μὲν τροφὴν ἱκανὴ βοηθὸς ἦν, πρὸς δὲ τὸν τῶν θηρίων πόλεμον ἐνδεής – πολιτικὴν γὰρ τέχνην οὐπω εἶχον, ἥς μέρος πολεμικὴ – ἐζήτουν δὴ ἀθροίζεσθαι καὶ σώζεσθαι κτίζοντες πόλεις· ὅτ' οὖν ἀθροισθεῖεν, ἡδίκουν ἀλλήλους ἅτε οὐκ ἔχοντες τὴν πολιτικὴν τέχνην, ὥστε πάλιν σκεδαννύμενοι διεφθείροντο.

Το σχέδιο του Δία:

1. Ο Δίας προσφέρει στους ανθρώπους την αιδώ και τη δίκη
2. Η καθολικότητα των δώρων
3. Η αναγκαιότητα των δώρων

Συμπέρασμα-επιμύθιο: η καθολικότητα και η αναγκαιότητα της πολιτικής αρετής.

Ζεὺς οὖν δείσας περὶ τῷ γένει ἡμῶν μὴ ἀπόλοιτο πᾶν, Ἑρμῆν πέμπει ἄγοντα εἰς ἀνθρώπους αἰδῶ τε καὶ δίκην, ἵν' εἶεν πόλεων κόσμοι τε καὶ δεσμοὶ φιλίας συναγωγοί. Ἐρωτᾷ οὖν Ἑρμῆς Δία τίνα οὖν τρόπον δοίῃ δίκην καὶ αἰδῶ ἀνθρώποις· «Πότερον ὥς αἱ τέχνηαι νενέμηνται, οὕτω καὶ ταύτας νείμω; Νενέμηνται δὲ ᾧδε· εἷς ἔχων ἱατρικὴν πολλοῖς ἰκανὸς ἰδιώταις, καὶ οἱ ἄλλοι δημιουργοί· καὶ δίκην δὴ καὶ αἰδῶ οὕτω θῶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἢ ἐπὶ πάντας νείμω;» «Ἐπὶ πάντας,» ἔφη ὁ Ζεὺς, «καὶ πάντες μετεχόντων· οὐ γὰρ ἂν γένοιντο πόλεις, εἰ ὀλίγοι αὐτῶν μετέχοιεν ὥσπερ ἄλλων τεχνῶν· καὶ νόμον γε θὲς παρ' ἐμοῦ τὸν μὴ δυνάμενον αἰδοῦς καὶ δίκης μετέχειν κτείνειν ὥς νόσον πόλεως.» Οὕτω δὴ, ᾧ Σώκρατες, καὶ διὰ ταῦτα οἱ τε ἄλλοι καὶ Ἀθηναῖοι, ὅταν μὲν περὶ ἀρετῆς τεκτονικῆς ἡ λόγος ἢ ἄλλης τινὸς δημιουργικῆς, ὀλίγοις οἶονται μετεῖναι συμβουλῆς, καὶ ἐὰν τις ἐκτὸς ὧν τῶν ὀλίγων συμβουλευῇ, οὐκ ἀνέχονται, ὥς σὺ φῆς – εἰκότως, ὥς ἐγὼ φημι – ὅταν δὲ εἰς συμβουλὴν πολιτικῆς ἀρετῆς ἴωσιν, ἣν δεῖ διὰ δικαιοσύνης πᾶσαν ἵεναι καὶ σωφροσύνης, εἰκότως ἅπαντος ἀνδρὸς ἀνέχονται, ὥς παντὶ προσήκον ταύτης γε μετέχειν τῆς ἀρετῆς ἢ μὴ εἶναι πόλεις. Αὕτη, ᾧ Σώκρατες, τούτου αἰτία. [Δες ερμηνευτικό σχόλιο: Γ. Συμπέρασμα-επιμύθιο: η καθολικότητα της πολιτικής αρετής]

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Επειδή λοιπόν ο άνθρωπος πήρε μερίδιο από θεϊκά πράγματα, πρώτα πρώτα λόγω της συγγένειάς (του) με τον θεό, μόνος από τα ζώα πίστεψε σε θεούς και επιχειρούσε να κατασκευάζει και βωμούς και (να φιλοτεχνεί) αγάλματα θεών· έπειτα, γρήγορα άρθρωσε με την τέχνη του φθόγγους και λέξεις και επινόησε κατοικίες και ρούχα και παπούτσια και στρωσίδια και τις τροφές από τη γη. Με αυτά λοιπόν τα μέσα εφοδιασμένοι οι άνθρωποι κατοικούσαν στην αρχή διασκορπισμένοι, πόλεις όμως δεν υπήρχαν· κατασπαράσσονταν λοιπόν από τα θηρία, γιατί ήταν από κάθε άποψη πιο αδύναμοι από αυτά και οι τεχνικές γνώσεις ήταν βέβαια βοηθός τους καλός για την ανεύρεση της τροφής, ανεπαρκής όμως για τον πόλεμο με τα θηρία – γιατί δεν κατείχαν ακόμη την πολιτική τέχνη, μέρος της οποίας είναι η πολεμική τέχνη – επιδίωκαν λοιπόν να συγκεντρώνονται και να εξασφαλίζουν τη σωτηρία τους χτίζοντας πόλεις· κάθε φορά λοιπόν που συγκεντρώνονταν, αδικούσαν ο ένας τον άλλον, επειδή δεν είχαν την πολιτική τέχνη, με αποτέλεσμα να διασκορπίζονται και να απειλούνται με αφανισμό. Ο Δίας, λοιπόν, επειδή φοβήθηκε για το γένος μας μήπως χαθεί ολότελα, στέλνει τον Ερμή να φέρει στους ανθρώπους και τον σεβασμό στους άγραφους νόμους και την αντίληψη περί του δικαίου, για να εξασφαλίζουν και την τάξη στις πόλεις και να αποτελούν τους συνεκτικούς δεσμούς φιλίας ανάμεσα στους ανθρώπους. Ρωτάει λοιπόν ο Ερμής τον Δία με ποιον άραγε τρόπο να δώσει τον σεβασμό και τη δικαιοσύνη στους ανθρώπους· «Ποιο από τα δύο, όπως έχουν μοιραστεί οι τεχνικές γνώσεις, έτσι να τα μοιράσω και αυτά; Έχουν μοιραστεί βέβαια με αυτόν τον τρόπο: ένας που κατέχει την ιατρική είναι αρκετός για πολλούς μη ειδικούς πολίτες, το ίδιο και οι άλλοι τεχνίτες· με τον ίδιο τρόπο λοιπόν να βάλω μέσα στους ανθρώπους και τον σεβασμό και τη δικαιοσύνη ή να τα μοιράσω σε όλους;» «Σε όλους», είπε ο Δίας «και να έχουν όλοι μερίδιο· γιατί δεν είναι δυνατόν να υπάρξουν πόλεις, αν μετέχουν λίγοι σ' αυτά, όπως ακριβώς (μετέχουν) σε άλλες τέχνες· και μάλιστα θέσπισε νόμο από μέρους μου να σκοτώνουν σαν αρρώστια της πόλης αυτόν που δεν μπορεί να μετέχει στον σεβασμό και στη δικαιοσύνη». Έτσι, λοιπόν, Σωκράτη, και γι' αυτούς τους λόγους και οι άλλοι και οι Αθηναίοι, όταν γίνεται λόγος για ικανότητα στην οικοδομική ή σε κάποιον άλλον τεχνικό τομέα, νομίζουν ότι λίγοι έχουν το δικαίωμα να δίνουν συμβουλές, και, εάν κάποιος, που είναι έξω από τους λίγους, επιχειρεί να δίνει συμβουλές, δεν του το επιτρέπουν, όπως εσύ υποστηρίζεις – εύλογα, όπως λέω εγώ. Όταν όμως έρχονται να συμβουλευθούν για ζήτημα πολιτικής αρετής, η οποία πρέπει να διέπεται ολόκληρη από δικαιοσύνη και σωφροσύνη, δικαιολογημένα δέχονται γενικά κάθε άντρα, με το σκεπτικό ότι ταιριάζει στον καθένα να μετέχει βέβαια σ' αυτή την αρετή, διαφορετικά, δεν είναι δυνατόν, να υπάρχουν πόλεις. Αυτή, Σωκράτη, είναι η αιτία αυτού του πράγματος.

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ

(Εκτός από το λεξιλόγιο του σχολικού βιβλίου στις σελίδες 81-82)

Δημιουργική τέχνη = οι τεχνικές γνώσεις

Ἰδιώτης = απλός πολίτης, ο μη ειδικός

Δημιουργοὶ = οι ειδικοί, όσοι έχουν ειδικές ή τεχνικές γνώσεις

ὥς προσήκον = με την ιδέα ότι ταιριάζει (αιτιολογική μετοχή υποκειμενικής αιτιολογίας)

ἅπαντος ἀνδρὸς = γενικά κάθε άνδρα

ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΡΙΖΑ ΣΤΗ ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Βωμούς < βαίνω: ακροβάτης, ανάβαση, αναβάτης, βάδην, βαθμός, βάθρο, βάση, βατήρας, βατός, βήμα, βηματοδότης, διάβαση, διαβάτης, διάβημα, δύσβατος, έμβασμα, επιβάτης, κατάβαση, παραβάτης, πρόσβαση.

Ύποδέσεις < υπό + δέω (= δένω): δέμα, δέσιμο, δέσιμος, δεσμός, δεσμοφύλακας, δεσμώτης, διάδημα, επίδεσμος, περίδεση, υπόδημα.

Τέχνη < τίκω: απότοκος, αρχιτεκτονική, άτεκνος, άτεχνος, έντεχνος, επιτόκιο, επίτοκος, περίτεχνος, τεκνοποίηση, τέκονας, τεχνικός, τεχνίτης, τεχνοκράτης, τεχνολογία, τεχνολογία, τεχνοτροπία, τοκετός, τόκος.

Ίκανή < ικνούμαι: ανέφικτος, άφιξη, εφικτός, ικανοποίηση, ικανοποιητικός, ικανός, ικανότητα, ικανώς, ικεσία, ικετευτικός, ικετεύω, ικετήριος, ικέτης, προίκα.

Βοηθός < βοή + θέω (= τρέχω): αβοήθητος, βοήθεια, βοήθημα, βοηθητικός, βοηθώ, υποβοήθηση.

Σκεδαννύμενοι < σκεδάννυμαι: διασκέδαση, διασκεδαστής, διασκεδαστικός, σκέδασις.

Δείσας < δέδοικα ή δέδια< δείδω: δειλία, δειλός, δεινός, δεινότητα, δεισιδαιμονία, δέος, επιδείνωση, πάνδεινα, περιδεής.

Κόσμος: απόκοσμος, διακόσμηση, διάκοσμος, κόσμημα, κοσμηματοπώλης, κοσμητής, κοσμητικός, κοσμητολογία, κοσμήτορας, κοσμητός, κοσμήτωρ, κοσμικός, κοσμικότητα, κόσμιος, κοσμιότητα, κοσμίως, κοσμογονία, κοσμογυρισμένος, κοσμοκαλόγερος, κοσμοκράτορας, κοσμολογικός, κοσμοναύτης, κοσμοπλημύρα, κοσμοπολίτης, κοσμοπολίτικος, κοσμοσυρροή, κοσμώ, μικρόκοσμος, υπόκοσμος.

Δοίη < δίδωμι: αιμοδότης, ανέκδοτος, αποδοτικός, δόση, δοσίλογος, δοσολογία, δότης, δοτός, δωρεά, δώρημα, δώρο, δωροδοκία, δωροδότης, δωροθέτης, δωσίλογος, έκδοση, εκδοτικός, ενδοτικός, ηλεκτροδότηση, καταδότης, λογοδοσία, μετάδοση, μεταδοτικός, μισθοδοσία, παράδοση, σηματοδότης.

Νείμω < νέμω: αγορανομία, ανομία, απονομή, αστυνομία, αστυνομικός, αστυνόμος, αυτονομία, αυτόνομος, δασονομία, δασονόμος, διανομέας, διανομή, εξοικονόμηση,

κατανομή, νέμεση, νομαδικός, νομάς, νομή, νομική, νομικός, νόμισμα, νομισματικός, νομοθεσία, νομοθέτης, νομομαθής, νομός, νομός, νομοσχέδιο, νομοταγής, οικονομία, οικονόμος, παρανομία, παράνομος, ταξινόμηση, τροχονόμος, υπόνομος, χειρονομία.

Ἔχων < ἔχω: ακατάσχετος, ανακωχή, ανεκτός, ανθεκτικός, ανοχή, αντοχή, αποχή, διπλωματούχος, εκεχειρία, ένοχος, έξη, εξής, εξοχή, ευεξία, εφεκτικός, εχεμύθεια, εχέμυθος, εχέφρων, ηνίοχος, κατεχόμενα, κατοχή, κάτοχος, καχεκτικός, καχεξία, κληρούχος, μετοχή, μέτοχος, νουνεχής, οχυρό, παροχή, πάροχος, πολιούχος, προνομιούχος, ραβδούχος, συνεχής, σχέδιο, σχεδόν, σχέση, σχετικός, σχήμα, σχολείο, υπέροχος, χτικιό.

Ἰατρικὴν < ἰάομαι-ῶμαι: ανίατος, ίαμα, ιαματικός, ίαση, ίασιμος, ιατός, ιατρείον, ιατρός.

Θῶ < τίθμι: αδιαθεσία, ανάθεμα, αντίθετος, απόθεμα, αποθηκάριος, αποθήκη, διάθεση, διαθήκη, έκθεμα, έκθεση, εκθέτης, έκθετος, εμπρόθετος, επίθεση, επιθετικός, θέμα, θεμέλιο, θεμελιώδης, θέση, θεσμός, θετός, θήκη, κατάθεση, καταθέτης, νουθεσία, παράθεμα, παράθεση, παρακαταθήκη, πρόσθετος, σύνθεση, συνθετικός, σύνθετος, συνθήκη, τοποθεσία, υιοθεσία, υπερθετικός, υποθετικός.

ἴωσιν < ἔρχομαι-εἶμι: ανεξίτηλος, διέλευση, εισιτήριο, ελευθερία, έλευση, Ελευσίνα, εξιτήριο, έπηλυς, ερχομός, ισθμός, οδός, προσέλευση, προσηλυτισμός, προσήλυτος, προσιτός.

Σωφροσύνης < σώφρων < σῶς (= σώος) + φρήν: ευφροσύνη, εχέφρων, παραφροσύνη, παράφρων, σχιζοφρένεια, σωφρονητικός, σωφρονίζω, σωφρονισμός, σωφρονιστής, σωφρονώ, σωφρόνως, φρενίτιδα, φρενοβλαβής, φρενοκομείο.

Ἀρετή < ἀραρίσκω (= τακτοποιώ, προετοιμάζω, συνδέω): αρέσκεια, αρεστός, άρθρο, αριθμός, αριστείο, αριστοκρατία, άριστος, άρμα, αρμονία, αρμός, δυσαρέσκεια, ενάρετος, πανάρετος, φιλαρέσκεια.

ΣΥΝΤΟΜΗ ΑΠΟΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ

Χάρη στη φωτιά και στις τεχνικές γνώσεις, που τους χάρισε ο Προμηθέας, οι άνθρωποι μπόρεσαν να αναπτύξουν θρησκεία, γλώσσα, υλικό και τεχνικό πολιτισμό. Επειδή όμως κινδύνευαν να αφανιστούν από τα θηρία, άρχισαν να συγκεντρώνονται και να κατοικούν πολλοί μαζί προκειμένου να τα αντιμετωπίσουν, αλλά η έλλειψη πολιτικής αρετής είχε ως αποτέλεσμα να αδικεί ο ένας τον άλλον και να μην είναι δυνατή η συμβίωση. Επειδή λοιπόν ο Δίας φοβήθηκε για το μέλλον του ανθρώπινου γένους, έστειλε τον Ερμή να φέρει στους ανθρώπους την αιδώ και τη δίκη, μέσα απαραίτητα για την πολιτική συγκρότηση των κοινωνιών και την αρμονική συνύπαρξη των ανθρώπων σε κάθε πτυχή έκφρασης των κοινωνικών μορφωμάτων. Η εντολή του ήταν να συμμετέχουν όλοι ανεξαιρέτως σ' αυτές. Γι' αυτό, λοιπόν, και οι Αθηναίοι θεωρούν ότι όλοι οι πολίτες είναι αρμόδιοι να εκφέρουν γνώμη σε θέματα πολιτικής αρετής.

Ερμηνευτικά σχόλια

Α. ΤΟ ΠΡΟΜΗΘΕΪΚΟ ΣΤΑΔΙΟ ΕΞΕΛΙΞΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Γενικό ερμηνευτικό σχόλιο

Τα «δώρα» του Προμηθέα καθιστούν τον άνθρωπο ικανό να επεμβαίνει στη φύση, να προσπαθεί να την αλλάξει και να καλυτερέψει τη ζωή του. Ο Προμηθέας έδωσε στον άνθρωπο τη δυνατότητα όχι απλώς να επιβιώσει, αλλά και να διαφοροποιηθεί από τους άλλους ζωικούς οργανισμούς, δημιουργώντας θεμελιώδεις μορφές πολιτισμού, «πρώτον μὲν... τροφὰς ἤϋρετο.» Η βασική αρχή που προϋποτίθεται στον μύθο για τον Προμηθέα είναι ότι ο άνθρωπος δημιουργεί τον εαυτό του και τον κόσμο του. Το παράδειγμα του Προμηθέα εκφράζει επίσης τα αιτήματα του ανθρωπισμού, καθώς ο Προμηθέας αναπτύσσει και ενισχύει το ανεξάρτητο και φιλόανθρωπο ήθος του με την πρόθεση να απαλλάξει τους συνανθρώπους του από την υποταγή στη φύση, δηλαδή σε μια άλογη μορφή αυθεντίας. Έτσι χρησιμοποιώντας ο άνθρωπος την πρακτική νοημοσύνη του εξασφάλισε τροφή, στέγη, ενδυμασία, ακόμη περισσότερο άρθρωσε λόγο και αισθητοποίησε τη μεταφυσική του αγωνία σε θρησκευτικά σύμβολα, με τα οποία εκδηλώνεται εντονότερα η διαφορά του είδους του από τα άλλα έμβια όντα και η έλλογη ιδιότητά του.

Όμως όλα αυτά τα επιτεύγματα του ανθρώπου, τα οποία ο Πρωταγόρας παρουσιάζει με αξιολογική σειρά και όχι χρονική, εντάσσονταν σε ένα καθαυτό προ-ηθικό στάδιο της πολιτισμικής εξέλιξης. Όσα είχαν επιτευχθεί ήταν σημαντικά, αλλά δεν ήταν και πανάκεια. Απέβλεπαν κυρίως στην αυτοσυντήρηση των ανθρώπων, οι οποίοι ζούσαν διασκορπισμένοι, και στο πλαίσιο αυτό εκδηλώθηκαν οι πρώτες ομάδες συμβίωσης χωρίς όμως σταθερές δομές, για να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις των ζώων. Ωστόσο η ιδιότυπη αυτή εκδήλωση κοινωνικότητας δεν συνοδευόταν από πολιτική οργάνωση και αυτό πρακτικά σήμαινε ότι οι άνθρωποι γίνονταν επιθετικοί και βίαιοι μεταξύ τους και συνεπώς επικίνδυνοι ο ένας για τον άλλον. Έτσι μαζί με τον φυσικό κίνδυνο από τα άγρια θηρία ο άνθρωπος αντιμετώπιζε τώρα και τον κοινωνικό κίνδυνο που απέρρεε από την τυχαία και χωρίς οργάνωση συνύπαρξή του με τους ομοίους του. Ακόμη μία φορά ήταν αντιμέτωπος με την πρόκληση της επιβίωσής του.

1. Οι πολιτισμικές κατακτήσεις του ανθρώπου:

- βωμοί και αγάλματα θεών
- φωνήν και ονόματα

- ο οϊκήσεις
- ο έσθήτας
- ο ύποδέσεις
- ο στρωμνάς
- ο έκ γής τροφάς

Η σειρά με την οποία αναφέρονται οι πολιτισμικές κατακτήσεις του ανθρώπου δεν είναι χρονική αλλά αξιολογική, κατιούσας κλίμακας. Έτσι, προτάσσονται η θρησκεία και η γλώσσα (πνευματικός πολιτισμός) και ακολουθούν κατασκευές και επινοήσεις για την ικανοποίηση των βιοτικών αναγκών του ανθρώπου (υλικός πολιτισμός). Η σειρά είναι κατιούσα, αφού αρχίζει με το πνευματικά υψηλότερο, τη θρησκεία, και τελειώνει με το υλικά κατώτερο και πλέον αυτονόητο, την τροφή. Για τον λόγο αυτόν άλλωστε τα επιρρήματα «**πρῶτον**» και «**ἔπειτα**» πρέπει να τα εννοήσουμε με αξιολογική και διαιρετική σημασία και όχι χρονική.

2. «Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄνθρωπος θείας μετέσχε μοίρας»

Στο πλαίσιο του μύθου η φωτιά αποτελεί το θεϊκό μερίδιο που είχαν την τύχη, χάρη στην παρέμβαση του Προμηθέα, να λάβουν οι άνθρωποι. Είναι θεϊκό

- α) γιατί το κατείχαν ως τότε μόνο οι θεοί,
- β) γιατί οι άνθρωποι το απέκτησαν με θεϊκή παρέμβαση του Προμηθέα,
- γ) γιατί, επιτρέποντας στον άνθρωπο να αναπτύξει πολιτισμό, του επέτρεψε κατά συνέπεια να αναγνωρίσει την ύπαρξη των θεών. Η πρώτη, με την έννοια της κορυφαίας, και άμεση συνέπεια του δώρου της φωτιάς, σύμφωνα με τον Πρωταγόρα, είναι ακριβώς η εμφάνιση της θρησκείας.

Η φωτιά αλλά και οι τεχνικές γνώσεις, η «έντεχνος σοφία», επέτρεψαν στον άνθρωπο να δημιουργήσει τεχνικό πολιτισμό, μεταβάλλοντας την όψη της φύσης, κατά κάποιο τρόπο σαν δημιουργός-θεός. Η μεταμορφωτική δύναμη του στοιχείου της φωτιάς θεωρούνταν αποκλειστικό κτήμα των θεών, δηλαδή στοιχείο της θεϊκής ουσίας και ένα από τα μυστικά της δύναμής τους. Η έννοια της φωτιάς ως δυναμογόνου φυσικού στοιχείου απασχολεί ήδη τον Ηράκλειτο (ἀείζων πῦρ).

3. «πρῶτον μὲν διὰ τὴν τοῦ θεοῦ συγγένειαν ζῶων μόνον θεοὺς ἐνόμισεν, καὶ ἐπεχειρεῖ βωμούς τε ἰδρύεσθαι καὶ ἀγάλματα θεῶν»

Ο Πρωταγόρας αρχίζει την παρουσίαση των κατακτήσεων του ανθρώπου από τη

θρησκεία, παρά τον θρησκευτικό αγνωστικισμό του. Αυτό μπορεί να εξηγηθεί αρχικά με βάση την ανάγκη συνοχής του μύθου (θείας μετέσχε μοίρας, πρῶτον μὲν διὰ τὴν τοῦ θεοῦ συγγένειαν ζῶων μόνον θεοὺς ἐνόμισεν, καὶ ἐπέχειρει βωμούς τε ἰδρύεσθαι καὶ ἀγάλματα θεῶν) και λογικής αλληλουχίας των νοημάτων του μύθου. Δηλαδή, εφόσον οι άνθρωποι πήραν μέρος σε κάτι που μέχρι τότε ανήκε μόνο στους θεούς, σύμφωνα με τον μύθο, αυτό τους οδήγησε στην πίστη ότι υπάρχουν θεοί και ότι οι άνθρωποι έχουν πνευματική συγγένεια με αυτούς. Αποτέλεσμα ήταν να αναπτύξουν θρησκεία και θρησκευτική τέχνη.

Επιπλέον η πρόταξη θρησκευτικής συμπεριφοράς («ἐπέχειρει βωμούς τε ἰδρύεσθαι καὶ ἀγάλματα θεῶν») και θρησκευτικού συναισθήματος («θεοὺς ἐνόμισεν») μπορεί να ερμηνευθεί και ως προβολή του υψηλότερου σημείου ανάπτυξης που παρουσίασε το ανθρώπινο είδος στο προμηθεϊκό στάδιο. Αυτό σημαίνει ότι ο Πρωταγόρας αξιολόγησε τη θρησκεία ως πολύ σημαντική κατάκτηση του ανθρώπου ανάμεσα στις άλλες, γιατί δείχνει ότι ο άνθρωπος απέκτησε εξελικτικά τη δυνατότητα να τον απασχολεί η έννοια της δημιουργίας και να συνειδητοποιεί τη δική του θνητότητα απέναντι στην παντοδυναμία της φύσης. Από την άποψη της ιστορικής προσέγγισης η πίστη στους θεούς είναι εκδήλωση πνευματικής ωριμότητας του ανθρώπου, γιατί ο άνθρωπος περνά από την απλή, ενστικτώδη ύπαρξη στην αναζήτηση των παραγόντων που δημιούργησαν τη φύση και πιθανότατα και των τρόπων να τους επηρεάζει για τη βελτίωση των όρων της ζωής του. Έτσι οι άνθρωποι αναπτύσσουν θρησκεία και θρησκευτική τέχνη: αρχίζουν να πιστεύουν στην ύπαρξη των θεών και να δημιουργούν τις προϋποθέσεις για την οργάνωση και τέλεση των θρησκευτικών τελετών (κατασκευή βωμών και φιλοτέχνηση αγαλμάτων θεών).

Αναμφισβήτητα εντύπωση προκαλεί το γεγονός ότι ένας αγνωστικιστής, κάποιος δηλαδή που αμφέβαλλε για την ύπαρξη των θεών, ο σοφιστής Πρωταγόρας, κάνει αναφορά σ' αυτούς στον μύθο. Οι απόψεις που δικαιολογούν την αναφορά αυτή είναι οι εξής:

α) ίσως πρόκειται για πλατωνική θεωρία που έντεχνα τοποθετείται στο στόμα του Πρωταγόρα,

β) η λατρεία των θεών είναι αναμφισβήτητη πραγματικότητα, ένα ανθρωπολογικό δεδομένο που χρειάζεται εξήγηση.

γ) η χρήση συμβόλων αποτελεί χαρακτηριστικό του μύθου και η αναφορά στους θεούς φαίνεται να είναι συμβολική: ο Δίας συμβολίζει τη νομοτέλεια που υπάρχει στη φύση, ενώ ο Προμηθέας, ο Επιμηθέας (που συναντήσαμε στην προηγούμενη ενότητα) και ο Ερμής αποτελούν τα όργανα αυτής της νομοτέλειας, που ρυθμίζουν τις σχέσεις των όντων και εξασφαλίζουν ισορροπία.

4. «ἔπειτα φωνὴν καὶ ὀνόματα ταχὺ διηρθρώσατο τῇ τέχνῃ»

Στον πνευματικό πολιτισμό εντάσσεται και η γλώσσα, η οποία δημιουργείται κατά την εξέλιξη του ανθρώπινου πολιτισμού. Χρειάζεται να κατανοήσουμε τη γλώσσα ως ομιλητική ικανότητα του ανθρώπου που εξελίσσεται μαζί με τη σκέψη του και όχι απλώς ως μέσο επικοινωνίας. Σκέψη και γλώσσα συνυφαίνονται και αναπτύσσονται κατά τη διεργασία αξιοποίησης της έντεχνης σοφίας στον αγώνα επιβίωσης του ανθρώπου. Αναμφισβήτητα η γλώσσα συνιστά τεκμήριο πολιτισμικής προόδου, καθώς σημαίνει ότι ο άνθρωπος έχει αποκτήσει την ωριμότητα που του επιτρέπει να κωδικοποιεί τις σκέψεις σε λέξεις και έννοιες, να οργανώνει λογικές προτάσεις που τον εκφράζουν και τον εξυπηρετούν στη συνεννόησή του με τους άλλους. Κατά την άποψη του Πρωταγόρα, ο κώδικας αυτός πλάστηκε από τον ίδιο τον άνθρωπο, ο οποίος από πολύ νωρίς («ταχύ»: εννοεί στα πρώτα στάδια της ύπαρξης του ανθρώπου και όχι σε σύντομο χρονικό διάστημα) άρχισε να μετουσιώνει τους άναρθρους σε έναρθρους φθόγγους, να τους συνδυάζει φτιάχνοντας λέξεις και στη συνέχεια, προτάσεις, εκδηλώνοντας συγχρόνως την έλλογη ιδιότητά του.

Η άποψη αυτή φαίνεται να συμφωνεί με την άποψη των σοφιστών, ότι η γλώσσα δημιουργήθηκε νόμω, αλλά και με την άποψη σύγχρονων γλωσσολόγων. Αντίθετη σ' αυτή είναι η λεγόμενη θεοκρατική αντίληψη, την οποία υποστήριζε ο Ηρόδοτος. Σύμφωνα μ' αυτή, η γλώσσα υπάρχει φύσει, δηλαδή τη χάρισε στον άνθρωπο ο θεός, μόλις τον έπλασε. Πιο σύνθετη προσέγγιση της γλώσσας κάνει αργότερα ο Αριστοτέλης, ο οποίος συνθέτει στοιχεία και από τη φύσει και από τη νόμω θεώρηση της γλώσσας.

5. «καὶ οἰκήσεις καὶ ἐσθήτας καὶ ὑποδέσεις καὶ στρωμνὰς καὶ τὰς ἐκ γῆς τροφὰς ἡὔρετο»

Η ανάγκη του ανθρώπου να αντιμετωπίσει τις δυσκολίες της φύσης (πχ. τα άγρια θηρία), να προστατευτεί από τις καιρικές συνθήκες και να καλύψει τις βιοτικές του ανάγκες οδήγησε στη γένεση του υλικού-τεχνικού πολιτισμού. Έτσι, από τη μία επινόησε και κατασκεύασε κατοικίες, ρούχα, υποδήματα και στρωσίδια, και από την άλλη εξασφάλιζε τη διατροφή του, προσπορίζοντάς την από τα εκάστοτε και κατά τόπους αυτοφυή προϊόντα.

6. «Οὕτω δὴ παρεσκευασμένοι κατ' ἀρχὰς ἄνθρωποι ὥκουν σποράδην, πόλεις δὲ οὐκ ἦσαν· ἀπώλλυντο οὖν ὑπὸ τῶν θηρίων διὰ τὸ πανταχῇ αὐτῶν ἀσθενέστεροι εἶναι, καὶ ἡ δημιουργικὴ τέχνη αὐτοῖς πρὸς μὲν τροφὴν ἱκανὴ βοηθὸς ἦν, πρὸς δὲ

τὸν τῶν θηρίων πόλεμον ἐνδεής –πολιτικὴν γὰρ τέχνην οὐπω εἶχον, ἥς μέρος πολεμική– ἐζήτουν δὴ ἀθροίζεσθαι καὶ σῶζεσθαι κτίζοντες πόλεις· ὅτ' οὖν ἀθροισθεῖεν, ἡδίκουν ἀλλήλους ἅτε οὐκ ἔχοντες τὴν πολιτικὴν τέχνην, ὥστε πάλιν σκεδαννύμενοι διεφθείροντο»

Στη συνέχεια του μύθου παρακολουθούμε τον Πρωταγόρα να παρουσιάζει τις θαυμαστές ανθρώπινες κατακτήσεις –παράγωγες της αξιοποίησης των τεχνικών γνώσεων και των πολυμορφικών εφαρμογών από τη χρήση της φωτιάς– να συμβαίνουν σε κατάσταση ακοινωνησίας, αγριότητας και αδυναμίας για οργανωμένη ζωή, αφού αρχικά οι άνθρωποι κατοικούσαν διασκορπισμένοι («**ῥέκουν σποράδην**»). Κινδύνευαν όμως από τα θηρία, τα οποία δεν μπορούσαν να τα αντιμετωπίσουν λόγω:

α) της έλλειψης σωματικών δυνατοτήτων σε σχέση με αυτά,
β) της έλλειψης κοινωνικής και πολιτικής οργάνωσης, αλλά και της πολεμικής τέχνης, η οποία, σύμφωνα με τον Πρωταγόρα, αναπτύσσεται μόνο μέσα στο πλαίσιο μιας οργανωμένης κοινωνίας. Έτσι, λοιπόν, προκειμένου να αντιμετωπίσουν αυτούς τους κινδύνους, αναγκάζονται να συγκεντρωθούν και να συγκροτήσουν τις πρώτες μορφές κοινωνίας.

Ο πραγματισμός (ρεαλισμός) του Πρωταγόρα δηλώνεται και εδώ, αφού συνδέει το πρόβλημα της φυσικής εξόντωσης των ανθρώπων με την ανάγκη επίλυσής του και την εύρεση της λύσης του. Η ανάγκη, *η χρεία*, ενεργοποιεί την ανθρώπινη ευρηματικότητα, η οποία εκδηλώνεται άμεσα και πρωτόγονα με την πράξη της αθροιστικής (όχι ακόμα λειτουργικής) συνύπαρξης των ανθρώπων για την από κοινού αντιμετώπιση του φυσικού κινδύνου από τα άγρια ζώα. Συγκεκριμένα στο εδάφιο: «**ἐζήτουν δὴ ἀθροίζεσθαι καὶ σῶζεσθαι κτίζοντες πόλεις· ὅτ' οὖν ἀθροισθεῖεν**» ο Πρωταγόρας κάνει λόγο για μια πρώτη εκδήλωση κοινωνικότητας, τάσης συνύπαρξης προς ένα σκοπό (**σῶζεσθαι** = να προστατευθούν από τα άγρια θηρία) χωρίς όμως οργάνωση και αποκατάσταση λειτουργικών σχέσεων ανάμεσα στα μέλη αυτών των πρώτων κοινωνικών συσσωματώσεων, όπως φαίνεται από την επανάληψη του ρήματος *ἀθροίζω*. Αυτό υπήρξε χρονοβόρο, όπως δηλώνει η χρήση του ρήματος **ἐζήτουν** (= επεδίωκαν, προσπαθούσαν, δεν ήταν καθόλου δεδομένη η επιτυχία του εγχειρήματος) σε χρόνο μάλιστα παρατατικό, που επιτείνει τη διάρκεια των προσπαθειών του ανθρώπου για σωτηρία.

Επιπλέον η κατασκευαστική ικανότητα του ανθρώπου «**κτίζοντες πόλεις**» προβάλλεται πάλι και ως τρόπος σωτηρίας αλλά και ως αποτέλεσμα στην υλική εμφάνιση των πόλεων η οποία προηγείται χρονικά κατά τον Πρωταγόρα σε σχέση με τους θεσμούς της και τον άυλο πολιτισμό της, που ακολουθεί. Συνεπώς *η τάση κοινωνικής συνύπαρξης δεν εκδηλώνεται από εσωτερική αναγκαιότητα του*

ανθρώπου, αλλά από την εξωτερική αναγκαιότητα που επιβάλλει η φυσική υπεροχή των άγριων θηρίων.

Αποτέλεσμα της πρωτοκοινωνικής εκδήλωσης των ανθρώπων, δηλαδή της τυχαίας αθροιστικής συνύπαρξής τους, χωρίς εσωτερικούς δεσμούς και κανόνες που οριοθετούν την συμπεριφορά τους, ήταν η εμφάνιση πρόσθετου κινδύνου αφανισμού τους. Λόγω της έλλειψης πολιτικής οργάνωσης οι άνθρωποι άρχισαν να αδικούν ο ένας τον άλλον (**«ήδίκουν ἀλλήλους»**) και να αλληλοσκοτώνονται, με αποτέλεσμα να βρεθούν και πάλι στην ίδια χαοτική κατάσταση (**«ὥστε πάλιν σκεδαννύμενοι διεφθείροντο»**). Γιατί η επιστροφή τους στη φύση τούς εξέθετε στον θανάσιμο κίνδυνο των άγριων θηρίων, ενώ η συνύπαρξή τους στον κίνδυνο της αλληλοεξόντωσής τους. Το ανθρώπινο είδος, λοιπόν, πάλι αντιμέτωπο με την πρόκληση της επιβίωσής του.

7. «-πολιτικὴν γὰρ τέχνην οὕτω εἶχον, ἥς μέρος πολεμική-»

Γιατί ο Πρωταγόρας αναφέρει παρενθετικά ότι η πολεμική τέχνη είναι μέρος της πολιτικής;

Η πολιτική τέχνη είναι συνώνυμο της οργανωμένης κοινωνίας, η οποία προϋποθέτει σταθερό τόπο κατοικίας, κοινή γλώσσα, την ύπαρξη θεσμών και νόμων, στρατού και στόλου, ηθών, εθίμων, παραδόσεων και ιδανικών, ανάπτυξη γραμμάτων και τεχνών, και γενικά την ανάπτυξη τεχνολογίας και πολιτισμού. Η πολεμική τέχνη αναπτύσσεται μόνο μέσα στο πλαίσιο μιας οργανωμένης κοινωνίας, γιατί εκεί παρουσιάζεται για πρώτη φορά η ανάγκη να υπερασπιστούν οι άνθρωποι τα υπάρχοντά τους και τα τεχνολογικά και πολιτισμικά επιτεύγματά τους (που αναφέραμε προηγουμένως) από κάθε είδους εξωτερικό εχθρό, εκδηλώνεται δηλαδή η συνείδηση του συνανήκειν και της συνυπευθυνότητας των μελών της οργανωμένης κοινωνίας.

Πρέπει να επισημανθεί επίσης ότι ο πόλεμος, εδώ, παρά τις συμφορές που προξενεί, μπορεί να νοηθεί με τη «θετική» του σημασία: δεν είναι ο πόλεμος που έχει ως στόχο την κατάκτηση νέων εδαφών και τον αλληλοσπαραγμό των λαών (επεκτατικός πόλεμος), αλλά ο πόλεμος που αναπτύσσει τις ευγενείς ορμές του ανθρώπου, την άμυνα υπέρ του δικαίου και της ελευθερίας, που θέτει σε λειτουργία τα αντανεκλαστικά των εθνών για δημιουργική επιβίωση.

B. ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ ΤΟΥ ΔΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Γενικό ερμηνευτικό σχόλιο

Κορυφώνοντας τη διήγηση ο Πρωταγόρας παρουσιάζει τον Δία να ανησυχεί για τη δυσχερή θέση των ανθρώπων και να δείχνει έμπρακτα το ενδιαφέρον του στέλνοντας τον Ερμή να τους δώσει την αιδώ και τη δίκη. Έτσι μεριμνά για την πολιτισμένη συμβίωσή τους σε οργανωμένη πια πολιτική κοινωνία. Η εξέλιξη αυτή του μύθου με δεδομένο τον αγνωστικισμό του Πρωταγόρα στον οποίο έχουμε ήδη αναφερθεί, μπορεί να ερμηνευθεί ως εξής:

α) ο Πλάτωνας ως συγγραφέας του διαλόγου μεθοδεύει τη διήγηση του Πρωταγόρα κατά τρόπο ώστε να προβάλλεται η μέριμνα του Δία για τους ανθρώπους. Έτσι η μέριμνα του Δία συμφωνεί με τη γενικότερη αντίληψη του Πλάτωνα για το θείο και είναι πλατωνική άποψη και όχι του Πρωταγόρα.

β) ο Πρωταγόρας στη διήγησή του, που έχει τη μορφή λαϊκής μυθολογίας, συμβολίζει το ανώτερο στάδιο εξέλιξης του πολιτισμού με τον Δία, οποίος αποτελεί την αλληγορική απόδοση του λόγου, της λογικής και της νομοτέλειας στη φύση. Απόλυτα συνεπής στη διήγησή του αντιστοιχεί τα στάδια εξέλιξης του ανθρώπου με θεούς σε ανιούσα κλίμακα ως προς τη δύναμη και τη σημασία τους (άνωνυμοι θεοί, Επιμηθέας, Προμηθέας, Αθηνά-Ήφαιστος και Δίας με όργανο τον Ερμή). Άρα το στάδιο του Δία συμβολικά αποδίδει ένα μεταγενέστερο στάδιο εξέλιξης του ανθρώπου, ποιοτικά ανώτερο από τα προηγούμενα, όπου διαμορφώνεται η «κρίσιμη μάζα» της ηθικοπνευματικής ωρίμανσης, αναγκαίας και ικανής για να εννοήσουν οι άνθρωποι την αιδώ και τη δίκη ως αιτήματα της ηθικής, απολύτως αναγκαία για τη συγκρότηση πολιτικής κοινωνίας και για τη συμβίωσή τους σε πολιτισμένη κοινωνία. Τα «δώρα» του Δία, η αιδώς και η δίκη, ανήκουν στην ηθική περιοχή του ανθρώπου και διέπουν την κοινωνική συμπεριφορά του, προκειμένου να μην παρεκτρέπεται σε πράξεις άδικες και εξοντωτικές για τον συνάνθρωπό του.

1. «Ζεύς οὖν δείσας περὶ τῷ γένει ἡμῶν μὴ ἀπόλοιτο πᾶν, Ἑρμὴν πέμπει ἄγοντα εἰς ἀνθρώπους αἰδῶ τε καὶ δίκην, ἵν' εἶεν πόλεων κόσμοι τε καὶ δεσμοὶ φιλίας συναγωγοί»

Σύμφωνα με τη μυθολογία, η Δίκη (ή Νέμεσις) ήταν η κόρη του Δία και της Θέμιδας, ενώ η Αιδώς ήταν σύντροφος της Δίκης και καθόταν σε θρόνο δίπλα στον Δία. Η Δίκη, που τη βοηθούσαν οι Ερινύες, επέβλεπε την τήρηση της ηθικής τάξης στον κόσμο και τιμωρούσε όσους επιχειρούσαν να την ανατρέψουν. Στο κείμενο δεν παρουσιάζονται όμως ως θεότητες, αλλά ως **ηθικές ιδιότητες ή αξίες**, που μοιράζονται και διδάσκονται στους ανθρώπους.

Ο Δίας, για να διασφαλίσει την προοπτική επιβίωσης των ανθρώπων που διέτρεχαν άμεσο κίνδυνο αφανισμού, αποφασίζει να τους προσφέρει *πὴν αἰδῶ καὶ πὴν δίκην*. Ἐτσι, θα είναι δυνατή η συγκρότηση κοινωνιών και η περαιτέρω ανάπτυξη του πολιτισμού. Η ενέργεια αυτή του Δία δείχνει το ενδιαφέρον και τη φροντίδα του για τους ανθρώπους.

Αἰδώς: είναι ο σεβασμός, το αίσθημα ντροπής του κοινωνικού ανθρώπου για κάθε πράξη που προσκρούει στον καθιερωμένο ηθικό κώδικα του κοινωνικού περιβάλλοντος. Η δράση της είναι ανασταλτική και αποτρεπτική και συμπίπτει με τη λειτουργία της ηθικής συνείδησης. Το συναίσθημα αυτό λειτουργεί και ως κίνητρο για την εκτέλεση του χρέους και του καθήκοντος που επιβάλλει η κοινωνία στα μέλη της, αφού με τον τρόπο αυτό αποφεύγεται η αγανάκτηση και η αποδοκιμασία των άλλων.

Δίκη: είναι το συναίσθημα της δικαιοσύνης, η ενύπαρκτη στον άνθρωπο αντίληψη για το δίκαιο και το άδικο, ο σεβασμός των γραπτών και άγραφων νόμων και των δικαιωμάτων των άλλων, καθώς και οι ενέργειες για την αποκατάσταση αυτών των δικαιωμάτων, όταν καταστρατηγούνται βάναισα από κάποιον. Η δίκη εκδηλώνεται με τη δημιουργία και την τήρηση κανόνων δικαίου, την κατοχύρωση του δικαίου, του ορθού και του νόμιμου. Ἐτσι περιστέλλεται ο ατομικισμός και ο εγωισμός και εξασφαλίζεται η αρμονική κοινωνική συμβίωση.

Κάθε πολιτισμικά προηγμένη κοινωνία θεμελιώνεται στις αξίες της αιδούς και της δίκης. Οι αξίες αυτές είναι καθολικές και συνιστούν παράγωγα της εξέλιξης τόσο της ηθικής συνείδησης, όσο και του πολιτισμού που την εκφράζει και την κατευθύνει.

«Ἴν' εἶεν πόλεων κόσμοι τε καὶ δεσμοὶ φιλίας συναγωγοί»

Με τη φράση αυτή διατυπώνεται έξοχα η κοινωνιοπλαστική αποστολή της αιδούς και της δίκης. Χάρη στην αιδώ και στη δίκη εξασφαλίζεται η αρμονική συμβίωση μέσα στην πόλη, η συνοχή του συνόλου, η ισορροπία και η ευταξία. Με αυτές αναπτύσσονται μεταξύ των ανθρώπων σχέσεις φιλίας, συνεργασίας, αλληλεγγύης και αλληλοσεβασμού. Ειδικότερα η αιδώς οδηγεί σε ό,τι ονομάζεται «πόλεων κόσμοι», δηλαδή εμπνέει στους πολίτες κόσμια συμπεριφορά και συντελεί στην κατάκτηση της αυτονομίας τους, αναγκαία για την αρμονία της κοινωνίας. Η δίκη παραπέμπει στο «πόλεων δεσμοί», δηλαδή σε υπαγορεύσεις με τις οποίες οι πολίτες υποβάλλονται σε δεσμεύσεις της συμπεριφοράς τους, ώστε να επιβάλλεται η συνοχή της πολιτικής κοινωνίας. Η συμπληρωματική λειτουργία των δύο «δῶρων» συνεπάγεται φιλίαν, που σημαίνει ηθική ενότητα της πολιτείας, σύμπνοια και ομόνοια των πολιτών, ώστε να συμβιώνουν αρμονικά.

Χρειάζεται βέβαια να διευκρινισθεί ότι οι δύο αξίες δόθηκαν ως πρότυπα που έπρεπε να κατακτηθούν από τους ανθρώπους με τη λογική και τον προσωπικό αγώνα. Άλλωστε ο Δίας, αν και κατείχε την πολιτική τέχνη, δεν τη δώρισε στον άνθρωπο. Αντίθετα δώρισε την αιδώ και τη δίκη για να εξοικονομήσει την πολιτική τέχνη μόνος του ο άνθρωπος με τον προσωπικό αγώνα του. Όταν οι άνθρωποι γνωρίσουν σε βάθος τις έννοιες αυτές, που προβάλλονται ως αιτήματα της ηθικής, και είναι σε θέση να τις πραγματώσουν στις σχέσεις τους, τότε η οργάνωση της πολιτικής κοινωνίας θα στηρίζεται σε αυτές. Η πολιτεία που θεμελιώνεται σε αυτές είναι δημοκρατική, γιατί ο αμοιβαίος σεβασμός και το αίσθημα δικαιοσύνης των πολιτών εμπεδώνει την εμπιστοσύνη μεταξύ τους και με την πολιτεία και εξασφαλίζει ισορροπία στις σχέσεις τους.

Σύγκριση δώρων Προμηθέα και Δία

Σε όλες τις πολιτισμικές εκφάνσεις, όπως απεικονίζονται με τη μυθική αφήγηση, κάθε στάδιο της ανθρώπινης παρουσίας και εξέλιξης στον κόσμο συμβολίζεται με κάποιον θεό και την προσφορά του στον άνθρωπο. Το στάδιο της βιολογικής συγκρότησης του ανθρώπου συμβολίζεται με τον Επιμηθέα, το επόμενο, της δημιουργίας τεχνικού πολιτισμού, με τον Προμηθέα και τα δώρα του και το τελευταίο, του σχηματισμού της πολιτικής κοινωνίας, με τον Δία και τη δική του προσφορά στον άνθρωπο. Αξιολογώντας και συγκρίνοντας τα δώρα του Προμηθέα και του Δία, αρχικά μπορούμε να πούμε ότι συνδέονται με διαφορετικές φάσεις εξέλιξης και ανταποκρίνονται σε διαφορετικές ανάγκες του ανθρώπου.

Ειδικότερα, τα «δώρα του Προμηθέα», προϊόν κλοπής από την Αθηνά και τον Ήφαιστο, βοήθησαν τον άνθρωπο να προφυλαχθεί από τη φύση και παράλληλα έθεσαν τα θεμέλια του υλικού και τεχνικού πολιτισμού. Εκφράζουν την ανάγκη του ανθρώπου να αντισταθμίσει τη φυσική του αδυναμία με δικά του δημιουργήματα και να επιβιώσει απέναντι στην άλογη δύναμη της φύσης. Όμως με αυτά ο άνθρωπος παρά τα σπουδαία βήματα που έκανε δεν μπόρεσε να επιβληθεί στη φύση και να υπερασπίσει αποτελεσματικά την ύπαρξή του, δηλαδή δεν μπόρεσε ούτε να αντιμετωπίσει τα θηρία ούτε να οργανώσει κοινωνίες.

Αντίθετα, τα δώρα του Δία, που ήταν προσφορά του ίδιου, έσωσαν τον άνθρωπο από τον αφανισμό, αλλά κυρίως τον βοήθησαν να αποκτήσει την πολιτική αρετή, να μετασχηματίσει τα κοινωνικά μορφώματα σε κοινωνίες με συνειδητοποιημένη συναίσθηση δημιουργικότητας και να αναπτύξει υψηλό επίπεδο πολιτισμού. Αξίζει να παρατηρήσουμε ότι ο Δίας δεν δώρισε στον άνθρωπο την πολιτική τέχνη, αν και την κατείχε, αλλά την αιδώ και τη δίκη, με τις οποίες το ξεχωριστό για τον θεό πλάσμα είναι σε θέση να κατακτήσει την πολιτική τέχνη. Τα «δώρα του Δία» εκφράζουν ένα ανώτερο στάδιο εξέλιξης του πολιτισμού, κατά το οποίο ο

άνθρωπος ωριμάζει ηθικοπνευματικά και παράγει πολιτισμό, του οποίου οι συντεταγμένες ορίζονται όχι μόνο από την ανάγκη του ζήν, αλλά από τη συνειδητοποίηση της αξίας του εὖ ζήν.

2. «Πότερον ὥς αἱ τέχναι νενέμηνται, οὕτω καὶ ταύτας νείμω;»

Ο Δίας στέλνει τα δώρα του στους ανθρώπους με τον Ερμή, ο οποίος προβληματίζεται αν πρέπει να δοθούν σε όλους τους ανθρώπους. Η ερώτηση του Ερμή φαντάζει αφελής και κωμική και δημιουργεί μια ατμόσφαιρα θυμηδίας, που ωστόσο έχει τη λειτουργικότητά της, καθώς:

α) χαλαρώνει προς το παρόν τον ακροατή και τον προετοιμάζει για το συμπέρασμα του μύθου, που ακολουθεί,

β) η εναλλαγή ευθέος και πλαγίου λόγου δίνει ζωντάνια και παραστατικότητα στην αφήγηση,

γ) η ερώτηση του Ερμή δημιουργεί το αναγκαίο κλίμα για τη δικαίωση της επιτακτικής θεϊκής απαίτησης και παράλληλα προοιωνίζεται την έκφασή της.

Ο Πρωταγόρας με τη φράση «αἱ τέχναι νενέμηνται» φαίνεται ότι αντιλαμβάνεται τη σημασία του καταμερισμού της εργασίας για την πρόοδο του πολιτισμού, για αυτό και θέτει το ερώτημα με τον Ερμή. Αν όμως στον καταμερισμό της εργασίας εντασσόταν και η πολιτική, οι άνθρωποι δεν θα αποδέχονταν κοινές ηθικές αξίες, και συνεπώς δεν θα ήταν δυνατόν να διαμορφωθούν πολιτικές κοινωνίες που να στηρίζονται στη βάση κοινών αξιών. Αντίθετα, οι κοινωνικοί ανταγωνισμοί θα οξύνονταν και θα κατέληγαν στην αλληλοεξόντωση των ανθρώπων. Συνεπώς το ερώτημα του Ερμή είναι καίριο για την εμφάνιση της πολιτικής κοινωνίας, γιατί ο Δίας δεν μοιράζει την πολιτική τέχνη, αλλά δύο ηθικές ιδιότητες αναγκαίες στους ανθρώπους για να οργανώσουν πολιτική κοινωνία. Έτσι ο Πρωταγόρας με την καθολικότητα και την αναγκαιότητα της αιδούς και της δίκης προβαίνει στην ηθική θεμελίωση της πολιτικής, θέση που υπερασπίζονται και ο Πλάτωνας και ο Αριστοτέλης.

3. «εἰς ἔχων ἰατρικὴν πολλοῖς ἰκανὸς ἰδιώταις, καὶ οἱ ἄλλοι δημιουργοὶ»

Σ' αυτό το σημείο γίνεται αναφορά στη χρησιμότητα του καταμερισμού στην εργασία. Όσον αφορά, λοιπόν, τις τέχνες ο καταμερισμός είναι απολύτως απαραίτητος, διότι έτσι: α) εξυπηρετούνται καλύτερα οι πολίτες, αφού ένας τεχνίτης μπορεί να εξυπηρετήσει πολλούς πολίτες, β) υπάρχει δυνατότητα εμβάθυνσης και εξειδίκευσης σε κάθε τομέα, με αποτέλεσμα την πρόοδο και την ευημερία της κοινωνίας και γ) η επιλογή του επαγγέλματος είναι υπόθεση προσωπική του κάθε

ανθρώπου και συνδέεται σε μεγάλο βαθμό με τις ειδικές δεξιότητες, ικανότητες, ταλέντα, κλίσεις που μπορεί να έχει. Έτσι οι δημιουργοί (< δήμος + έργον) είναι αυτοί που παράγουν ένα έργο ωφέλιμο στον δήμο, στον λαό. Στα ομηρικά χρόνια στους δημιουργούς ανήκαν οι μάντεις, οι γιατροί, οι κήρυκες, οι οικοδόμοι κ.τ.λ. και ο καταμερισμός της εργασίας αφορά τους **ιδιώτας** και όχι τους **πολίτας**.

4. «καὶ δίκην δὴ καὶ αἰδῶ οὕτω θῶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἢ ἐπὶ πάντας νείμω;» «Ἐπὶ πάντας,» ἔφη ὁ Ζεὺς, «καὶ πάντες μετεχόντων· οὐ γὰρ ἂν γένοιτο πόλεις, εἰ ὀλίγοι αὐτῶν μετέχοιεν ὥσπερ ἄλλων τεχνῶν»

Η καθολικότητα της πολιτικής αρετής

Στον διάλογο αυτό ο Δίας θεωρεί απαραίτητη την καθολικότητα των αξιών της αιδούς και της δίκης για τους ανθρώπους, με την αιτιολόγηση-επιχείρημα ότι η κοινωνία δεν μπορεί να συγκροτηθεί πολιτικά, αν οι βασικές ιδιότητες που θεμελιώνουν την πολιτική συγκρότηση δεν είναι κοινές σε όλα τα μέλη της. Στην πολιτική αρετή (την οποία ο άνθρωπος κατακτά με την αιδώ και τη δίκη) πρέπει να συμμετέχουν όλοι ανεξαιρέτως οι πολίτες, γιατί μόνο έτσι μπορούν να συγκροτηθούν οργανωμένες και βιώσιμες κοινωνίες. Η αιδώς και η δίκη λειτουργούν ως συνεκτική δύναμη της κοινωνίας και η απουσία τους συνεπάγεται τη διάλυσή της.

5. «καὶ νόμον γε θὲς παρ' ἐμοῦ τὸν μὴ δυνάμενον αἰδοῦς καὶ δίκης μετέχειν κτείνειν ὥς νόσον πόλεως.»

Ο Πρωταγόρας τελειώνει τον μύθο με τον Δία να επιβάλλει αυστηρά την **ανάγκη της καθολικότητας της πολιτικής αρετής** και μάλιστα με την ποινή του θανάτου δηλώνοντας έτσι την πολύ μεγάλη σημασία που δίνει στις αξίες της αιδούς και της δίκης για τη συγκρότηση και τη διατήρηση της πολιτείας.

Η σημασία και η αυστηρότητα του νόμου του Δία τονίζεται από την επιβολή θανατικής ποινής (**«κτείνειν ὥς νόσον πόλεως»**) σε όποιον δεν συμμορφώνεται στις εντολές του. Η παρομοίωση όποιου δεν συμμετέχει στην πολιτική αρετή με αρρώστια της πόλης υποδηλώνει ότι αποτελεί κίνδυνο γι' αυτή και πρέπει να θανατωθεί για να διαφυλαχθεί η τάξη και η ισορροπία του συνόλου. Ο Δίας ζητάει το απόλυτο και το απαιτεί με αμείλικτη σκληρότητα. Επιπλέον η επιβολή της ποινής του θανάτου από τον Δία, και συνεπώς η αδυναμία του να εξασφαλίσει την καθολικότητά τους, δείχνει ότι οι αξίες της αιδούς και της δίκης δεν είναι έμφυτες,

γιατί δεν αποτελούσαν γνώρισμα της αρχικής ανθρώπινης φύσης και ότι ο σκληρός νόμος που τις επιβάλλει είναι «έργο του χρόνου, της πικρής πείρας και της ανάγκης». Με αυτόν τον τρόπο οι πολίτες διαμορφώνουν κοινωνικοπολιτική συνείδηση και αναδεικνύονται υπεύθυνοι για τη χρηστή διοίκηση, αφού αυτή εξαρτάται από το δικαίωμά τους να έχουν βαρύνουσα άποψη για τη διαχείριση των δημόσιων υποθέσεων.

6. Τέλος του μύθου. Συνοπτική, διαγραμματική παρουσίαση των σταδίων της εξέλιξης της ανθρωπότητας

Με τον μύθο ο Πρωταγόρας:

α) παρουσιάζει την ιστορική εξέλιξη της ανθρωπότητας ως συνεχή πορεία εξανθρωπισμού και βελτίωσης της ζωής (βιολογικός σχηματισμός του ανθρώπου - > υλικοτεχνικός πολιτισμός -> ηθικοπνευματικός πολιτισμός / πολιτική κοινωνία). Ο προοδευτικός χαρακτήρας της εξέλιξης του πολιτισμού διαφοροποιείται από την αντίληψη της κυκλικής ιστορικής εξέλιξης (Πλάτων, Θουκυδίδης), κατά την οποία δεν έχουμε δημιουργία, αλλά επανάληψη, γιατί η ανθρώπινη φύση παραμένει αμετάβλητη στα βασικά χαρακτηριστικά της. Επίσης, η αντίληψη του Πρωταγόρα για την προοδευτική εξέλιξη του πολιτισμού συνιστά και απάντηση σε απαισιόδοξες απόψεις ότι η ιστορία της ανθρωπότητας αποτελεί παρακμή (ΗΣΙΟΔΟΣ, ΠΛΑΤΩΝ).

β) Υπερασπίζεται τη δημοκρατική αντίληψη στη λήψη των πολιτικών αποφάσεων, ανασκευάζοντας το επιχείρημα του Σωκράτη. Η αιδώς και η δίκη μοιράστηκαν σε όλους τους ανθρώπους και δεν ακολουθούν τη λογική του καταμερισμού της εργασίας. Η ύπαρξη οργανωμένων πολιτικά κοινωνιών προϋποθέτει την καθολικότητα των αξιών αυτών.

γ) Δείχνει ότι η πολιτική αρετή είναι διδακτή, γιατί οι άνθρωποι την απέκτησαν σε μεταγενέστερο στάδιο της ιστορίας τους.

Στις απόψεις αυτές φαίνεται και ο αισιόδοξος ανθρωπισμός που εκφράζει ο Πρωταγόρας με τον μύθο και γενικότερα με τη στάση του σε θέματα φιλοσοφικής ανθρωπολογίας.

Τα στάδια εξέλιξης της ανθρωπότητας

1^ο Στάδιο

Ανυπαρξία θνητών όντων

(Ήν γάρ ποτε χρόνος ὅτε θεοὶ μὲν ἦσαν, θνητὰ δὲ γένη οὐκ ἦν.)

2^ο Στάδιο

Επιμηθεϊκό

Δημιουργία θνητών όντων

ζώα

Ο Επιμηθέας κατανέμει ιδιότητες στα ζώα για:

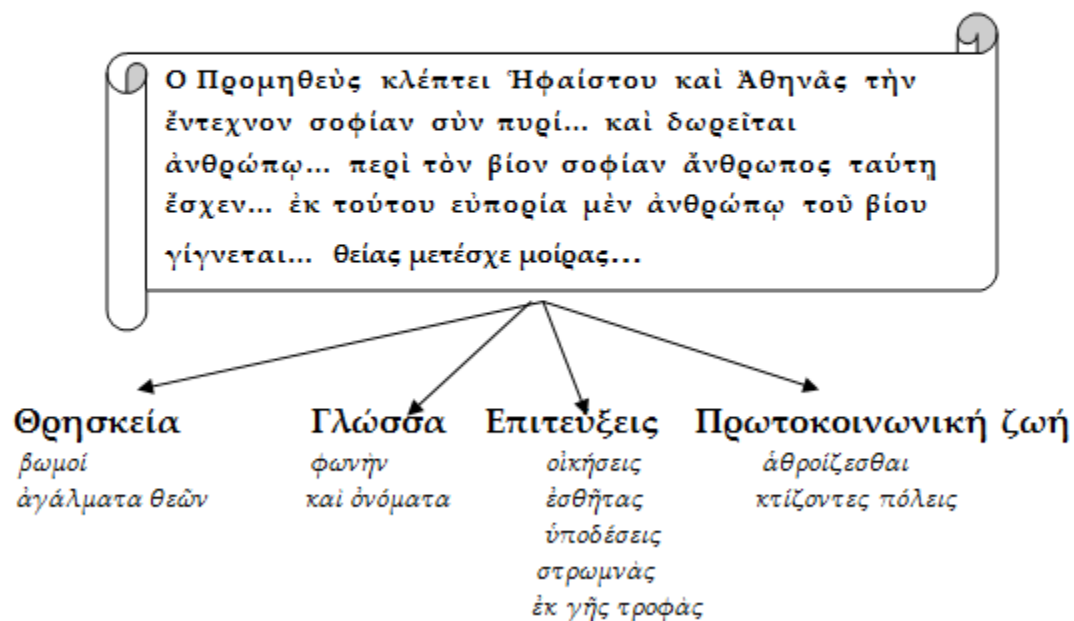
- την προστασία τους από άλλα ζώα
- την προφύλαξή τους από τις δυσμενείς καιρικές συνθήκες
- την εξασφάλιση τροφής
- την πληθυσμιακή ισορροπία τους στη φύση

άνθρωπος

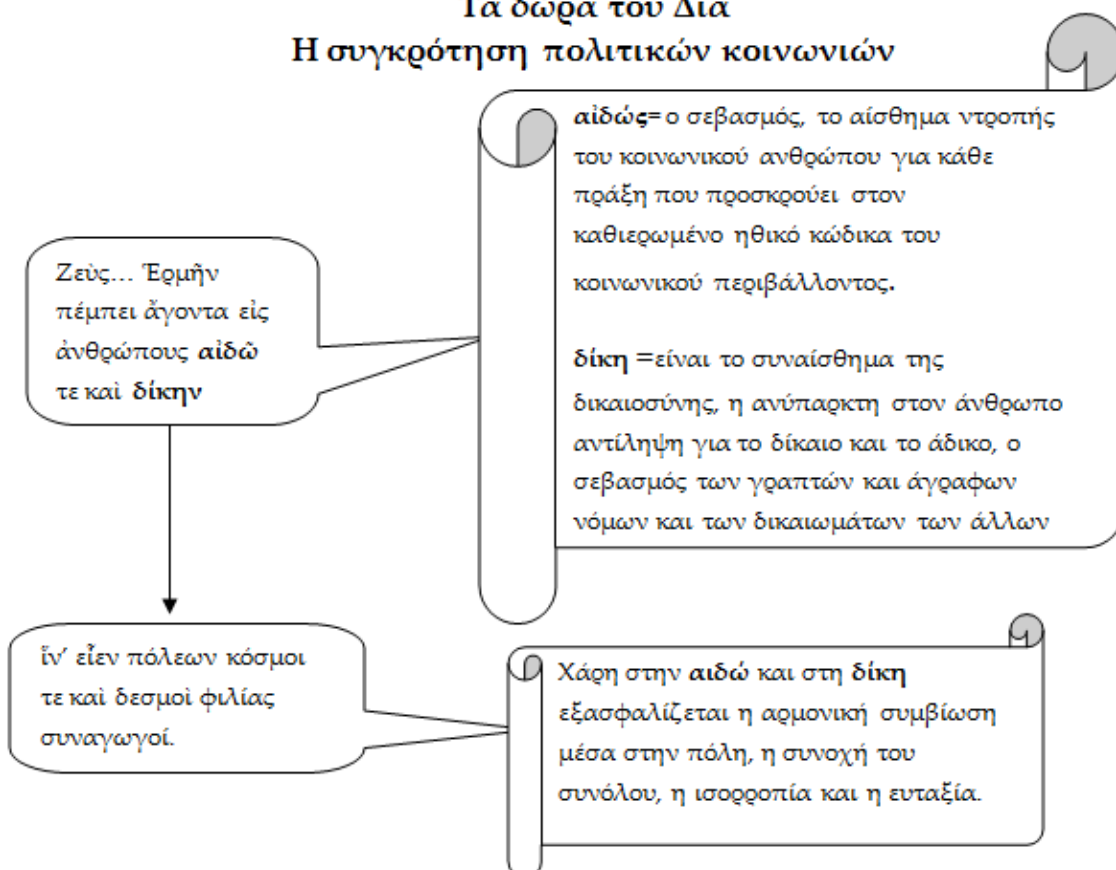
Ακόσμητος:

- Γυμνός
- Ανυπόδητος
- Άστρωτος
- άοπλος

3^ο Στάδιο
Προμηθεϊκό
Δημιουργία τεχνικού πολιτισμού

4^ο Στάδιο
Τα δῶρα του Δία
Ἡ συγκρότηση πολιτικῶν κοινωνιῶν

Ἐπὶ πάντας...
καὶ πάντες
μετεχόντων...
...οὐ γὰρ ἂν
γένοντο πόλεις

Ἡ καθολικότητα της πολιτικής αρετῆς

Στην πολιτική αρετή (την οποία ο άνθρωπος κατακτά με την αιδώ και τη δίκη) πρέπει να συμμετέχουν ὅλοι ανεξαιρέτως οἱ πολῖτες, γιατί μόνο ἔτσι μπορούν να συγκροτηθούν οργανωμένες και βιώσιμες κοινωνίες. **Ἡ αιδώς και η δίκη λειτουργοῦν ως συνεκτική δύναμη της κοινωνίας και η απουσία τους συνεπάγεται τη διάλυσή της.**

«...τὸν μὴ
δυνάμενον αἰδοῦς
καὶ δίκης μετέχειν
κτείνειν ὥς
νόσον πόλεως.»

Ἡ σημασία και η αυστηρότητα του νόμου του Δία για **την καθολικότητα της πολιτικής αρετῆς** τονίζεται από την επιβολή θανατικής ποινῆς σε ὅποιον δεν συμμορφώνεται στις εντολές του. Ἡ παρομοίωση ὁποῦ δεν συμμετέχει στην πολιτική αρετή με **αργρώστια της πόλης** υποδηλώνει ὅτι αὐτός αποτελεί κίνδυνο για την πόλη και πρέπει να θανατωθεῖ για να διαφυλαχθεῖ ἡ τάξη και ἡ ἰσορροπία του συνόλου.

Γ. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ-ΕΠΙΜΥΘΙΟ: Η ΚΑΘΟΛΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΡΕΤΗΣ

Οὕτω δὴ, ὦ Σώκρατες, καὶ διὰ ταῦτα οἱ τε ἄλλοι καὶ Ἀθηναῖοι, ὅταν μὲν περὶ ἀρετῆς τεκτονικῆς ἢ λόγος ἢ ἄλλης τινὸς δημιουργικῆς, ὀλίγοις οἴονται μετεῖναι συμβουλῆς, καὶ ἐάν τις ἐκτὸς ὧν τῶν ὀλίγων συμβουλευῇ, οὐκ ἀνέχονται, ὡς σὺ φῆς –εἰκότως ὡς ἐγὼ φημί– ὅταν δὲ εἰς συμβουλὴν πολιτικῆς ἀρετῆς ἴωσιν, ἣν δεῖ διὰ δικαιοσύνης πᾶσαν ἰέναι καὶ σωφροσύνης, εἰκότως ἅπαντος ἀνδρὸς ἀνέχονται, ὡς παντὶ προσήκον ταύτης γε μετέχειν τῆς ἀρετῆς ἢ μὴ εἶναι πόλεις. Αὕτη, ὦ Σώκρατες, τούτου αἰτία.

Ο Πρωταγόρας επαναλαμβάνει τη θέση που υποστήριξε ο Σωκράτης στην 1η ενότητα του βιβλίου μας και φαίνεται να τη δέχεται, αλλά να την ερμηνεύει με διαφορετικό τρόπο. Τα συμπεράσματα που προκύπτουν από τον μύθο είναι τα εξής:

α) Το ότι ὅλοι οι Αθηναῖοι ἔχουν την πολιτική ἀρετή, δεν σημαίνει ότι αὐτή δεν διδάσκεται, ὅπως υποστήριξε ο Σωκράτης, ἀλλὰ ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ὑπαρξὴ τῆς γιὰ τὴν οργάνωση κοινωνιών,

β) Ο Πρωταγόρας δέχεται καὶ αἰτιολογεῖ τὴν καθολικότητα καὶ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς, καὶ σὲ αὐτὴ τὴ βάση στηρίζει τὸ διδακτὸ τῆς ἀρετῆς.

γ) Τα ἐπιχειρήματα τοῦ Πρωταγόρα γιὰ τὸ διδακτὸ τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς ποὺ συνάγονται ἀπὸ τὸν μύθο καὶ τὰ κεφαλαιοποιεῖ στο ἐπιμύθιο εἶναι τὰ εξῆς:

1) Οἱ τεχνικὲς γνώσεις δὲν δόθηκαν σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ γι' αὐτὸ ἓνας ποὺ κατέχει μία τέχνη, πχ. τὴν ἀρχιτεκτονικὴ ἢ τὴν ἰατρικὴ, μπορεῖ νὰ καλύψει πολλοὺς ἰδιώτες. Ἔτσι αἰτιολογεῖται γιὰτί οἱ Αθηναῖοι ἐπιτρέπουν μόνο σὲ εἰδικούς νὰ ἐκφέρουν γνώμη γιὰ ζητήματα τεχνικῆς εἰδίκευσης.

2) Ἀποψη τοῦ Πρωταγόρα εἶναι ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀρετὴ δόθηκε στὸν ἄνθρωπο σ' ἓνα μεταγενέστερο στάδιο καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας τοῦ. Αὐτὲς τὶς δύο ἀξίες τὶς διαθέτει ὁ ἄνθρωπος ὡς **ἠθικὲς καταβολές καὶ προδιάθεση**. **Γιὰ νὰ γίνουν ὅμως κτήμα τοῦ καὶ νὰ φτάσει στὴν πλήρη κατάκτηση τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς πρέπει νὰ καταβάλει προσπάθεια καὶ ἀγῶνα**. Ὁ ἄνθρωπος δὲν γεννιέται, ἀλλὰ γίνεται κάτοχος τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς μέσα ἀπὸ μαθητεία σὲ αὐτήν, δηλαδὴ με διδασχὴ καὶ προσπάθεια. Σ' αὐτὸ θα συντελέσουν οἱ φορεῖς ἀγωγῆς ἀλλὰ καὶ οἱ νόμοι με τὶς ποινὲς καὶ τὶς κυρώσεις τοὺς («Ἐπὶ πάντας,»... «καὶ πάντες μετεχόντων»... κτείνειν ὡς νόσον πόλεως.»). Τὴν ἀποψη αὐτὴ θα ἐπιχειρήσει νὰ ἀποδείξει στὶς ἐπόμενες ἐνότητες, γιὰ νὰ καταλήξει στο συμπέρασμα ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀρετὴ διδάσκεται.

Ἡ ἐννοία τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς καὶ οἱ ἐπιμέρους ἀξίες

- «ὅταν δὲ εἰς συμβουλὴν πολιτικῆς ἀρετῆς ἴωσιν, ἣν δεῖ διὰ δικαιοσύνης πᾶσαν ἰέναι καὶ σωφροσύνης»

Στο περιεχόμενο της πολιτικής αρετής, πέρα από την *αἰδῶ* και τη *δίκη*, ο Πρωταγόρας εντάσσει και τη σωφροσύνη και την ευσέβεια (η τελευταία θα αναφερθεί στις ενότητες 5 και 7) και προοικονομεί τη σχετική σωκρατική αναζήτηση των μερών της αρετής προκειμένου να οριστεί η αρετή, που θα ακολουθήσει στον διάλογο.

Σύγκριση απόψεων Πρωταγόρα και Αριστοτέλη για τα αίτια γένεσης και τους στόχους της πολιτικής κοινωνίας

α. Πρωταγόρας: σύμφωνα με την άποψη του Πρωταγόρα η πολιτική κοινότητα δημιουργήθηκε «νόμῳ», από την ανάγκη δηλαδή των ανθρώπων να προστατευτούν από τα άγρια θηρία και να εξασφαλίσουν την επιβίωσή τους. Σκοπός της ήταν η ικανοποίηση των βιολογικών τους αναγκών και η διασφάλιση της ζωής τους.

β. Αριστοτέλης: ο Αριστοτέλης διαφοροποιείται από τον Πρωταγόρα και θεωρεί ότι η πολιτική κοινότητα δημιουργήθηκε από φυσική αναγκαιότητα («φύσει»), ήταν έμφυτη δηλαδή στον άνθρωπο η ανάγκη να συμβιώνει με άλλους ανθρώπους σε κοινωνίες οργανωμένες με πολίτευμα, θεσμούς και νόμους (ο άνθρωπος είναι «φύσει ζῶον πολιτικόν»). Σκοπός της δημιουργίας της δεν ήταν απλώς η ικανοποίηση βιολογικών αναγκών και η επιβίωση, αλλά ένας ανώτερος στόχος, το «εὖ ζῆν», δηλαδή η ηθική τελείωση, η ευδαιμονία των πολιτών, η οποία επιτυγχάνεται μέσω της αυτάρκειας.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ

Πολυσύνδετο σχήμα:

«καὶ οἰκήσεις καὶ ἐσθήτας καὶ ὑποδέσεις καὶ στρωμνάς καὶ τὰς ἐκ γῆς τροφὰς ἡὔρετο»

Αντίθεση:

«πρὸς μὲν τροφήν ἱκανὴ βοηθὸς ἦν, πρὸς δὲ τὸν τῶν θηρίων πόλεμον ἐνδεὴς»

Εναλλαγή ευθέος και πλαγίου λόγου/ σχήμα αποστροφής:

«Ἐρωτᾷ οὖν Ἑρμῆς Δία τίνα οὖν τρόπον δοίῃ δίκην καὶ αἰδῶ ἀνθρώποις· «Πότερον ὡς αἱ τέχναι νενέμηνται, οὕτω καὶ ταύτας νείμω; Νενέμηνται δὲ ὧδε· εἷς ἔχων ἰατρικὴν πολλοῖς ἱκανὸς ἰδιώταις, καὶ οἱ ἄλλοι δημιουργοί· καὶ δίκην δὴ καὶ αἰδῶ οὕτω θῶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἢ ἐπὶ πάντας νείμω;» «Ἐπὶ πάντας,» ἔφη ὁ Ζεὺς, «καὶ πάντες μετεχόντων·...»

Επανάληψη:

6 φορές επαναλαμβάνεται η λέξη «πόλις»

Ημερομηνία τροποποίησης: 09/05/2017